

Tuổi Thơ

AH Trà NƯỚC

Tôi sinh ra năm Dần, tướng tinh là con cọp. Vì được sinh ra vào tháng 11 nên tôi không bị lai bất cứ con vật nào trong mười hai con giáp. Có lẽ vì vậy mà “Quán tính” của tôi hơi nặng như một anh công chánh đã nói. Đã quá lâu rồi tôi không nghe và dùng chữ này nhưng sau đó tôi mới hiểu nó được dùng trong vật lý học. Anh Triple T ơi, có lẽ anh cũng đúng một phần đó.

Thật ra trong nhà của tôi có ba con cọp: Ba của chúng tôi, chị Hai và tám Dung. Cả ba người có tánh giống nhau: Đa cảm, hơi nóng tính và có chút nghệ sỹ tính trong đó. Ba tôi có khiếu về vẽ. Ba đã từng vẽ hoạ đồ cho căn nhà chúng tôi ở. Khi về hưu lúc 55 tuổi thì Ba tôi đi dạy thêm môn hội họa cho trường trung học trong tỉnh.

Tôi nhớ mình hay ngồi cạnh ba để xem cụ chấm điểm và giúp Ba xếp từng hình vẽ theo thứ tự điểm. Dù được xem nhiều hình khác nhau nhưng có một tấm đã đập vào mắt tôi vì nó quá đẹp và sống động. Đó là tấm hình trái đu đủ do một học sinh nào đó vẽ. Những nét bút chì tô chỗ đậm, chỗ lợt làm trái đu đủ nổi bật lên giống như một vật thể được đặt trên trang giấy chứ không phải là bức tranh nữa. Chị hai của tôi thì lúc trẻ rất đẹp, ca và đàn hay. Chị ấy có thể xử dụng vài loại đàn khác nhau và có kiến thức về âm nhạc. Đó cũng nhờ ba-má chúng tôi khá cấp tiến nên nhờ người đến dạy nhạc cho chị Hai, chị Ba. Tóm lại, chị hai có thể đọc nốt nhạc, đàn và ca dù bản nhạc đó hoàn toàn mới lạ. Mỗi khi đi chơi nơi nào là chị hai hay viết hồi ký, tả từng chi tiết một với nét chữ đẹp và ngay ngắn. Chị hai có nhiều nữ tính và có tài.

Còn tôi, con cọp nhỏ nhất thì khác với ba và chị của mình. Tôi không biết mình có cái gì đặc biệt để được nhắc đến, chỉ có điều là sau này được khuyến khích, tôi tập viết và được các anh chị cho điểm qua cầu. Một ngôi sao

mờ, bé nhỏ núp sau những ngôi sáng nhưng vẫn được khám phá ra tuy rất muộn thì không phải là đáng mừng lắm sao?

Hình ba má của TN

Lúc nhỏ tôi giống như một thằng tomboy vậy. Chơi đánh đũa, chuyền chuyền là những trò chơi các cô gái nhỏ ưa thích, còn tôi thì bắn cu-li, tạt lon vv... Nhà của ba má chúng tôi có cái sân trước khá rộng nên mọi người có dịp vui đùa thoải mái. Một phần ở sân trước và hai bên hông thì được trồng xi-măng nhưng cũng chừa lại một phần đất để trồng cây ăn trái nên chúng tôi cũng được hưởng cái thú “Cây nhà, lá vườn.”

Nơi hấp dẫn nhất là sân phía trước vì nó có cái băng làm bằng đá mài, cây lý có tàng xòe rộng vừa cho bóng mát vừa cho những trái lý thơm tho, ngọt ngào. Tôi nhớ mỗi lần bác sỹ Tích hay bác sỹ Cần đi trên cây cầu xi-măng cất bên hông nhà của ba-má tôi, hai vị

này hay ngắm cây lý nên khi trái đã chín thì Má tôi hay biểu và họ nhận một cách rất là vui vẻ. Cây đu đủ lùn, cây xoài, cây mận ngọt, cây vú sữa cũng được trồng ở đó. Bên hông nhà và sân sau thì ba má trồng chùm ruột, ổi xá lị, mận loại trắng và dứa. Tôi hay ngồi vắt vẻo trên cây mận trắng sau nhà vừa ăn mận vừa hưởng thú trèo cây.

Trái mận đỏ

Tôi nhớ lúc chúng tôi còn nhỏ thì ba có mua cho chúng tôi một chiếc xe hơi bằng kim loại để chạy đó đây. Xe có hai chỗ ngồi: Một cái cho người tài xế và chỗ kia thì cho hành khách. Mỗi lần tài xế đạp bàn đạp và xoay bánh lái thì xe sẽ di chuyển theo ý của mình. Chúng tôi rất thích chiếc xe đặc biệt này và thay phiên nhau để được ngồi trên ô-tô vừa đi vòng vòng trong sân vừa cảm thấy mình thuộc thành phần “Trường giả”.

Theo thời gian chúng tôi dần dần lớn lên và chiếc xe đã trở thành bé nhỏ, không thể chở người được nữa nên chúng tôi đổi sang những trò chơi khác. Trò chơi thì rất nhiều, nhưng một trong những cái mà tôi thích nhất là trò chơi kéo tàu mo cau. Trò chơi kéo mo cau gồm một hay hai người ngồi và người kéo. Khi người kéo chạy càng nhanh thì người ngồi càng bị nhột vì sự va chạm giữa tàu mo và nền xi-măng làm toả ra nhiệt khiến bàn tọa lúc đó vừa nóng vừa nhột, nó nhột chịu không nổi nên cứ vậy mà nhắm mắt, há họng ra mà cười.

Tìm một cái mo cau có thể khó đối với những người ở tại trung tâm thành phố, nhưng nơi chúng tôi ở cũng không khó lắm. Chúng tôi chỉ cần sang nhà cậu, mợ năm Quân hay còn gọi là ông Đốc Quân thì sẽ thấy liền. Nếu ai là người Long Xuyên cổ cựu

thì sẽ hiểu chữ “Đốc Quân” từ đâu mà ra. Đó là vì cậu năm là hiệu trưởng của trường tiểu học Trần Minh Quân mà người địa phương gọi tắt là trường “Trần Minh”. Sau này trường được đổi tên là Mỹ Phước cho mãi đến năm 1975. Sau 1975 thì khu trường Mỹ Phước được chia làm hai trường: Trường tiểu học Châu Văn Liêm và trung học đệ nhất cấp Nguyễn Trãi.

Kéo mo cau (Nguồn internet)

Nhớ lúc đi học ở trường Mỹ Phước, tuy còn nhỏ nhưng tôi cứu được mạng của bạn mình nhưng không hiểu được hành động đó. Số là Bút Sơn và tôi rủ nhau ra cái ao sau trường để rửa chân. Tôi thì biết lội còn bạn của tôi thì không. Không may cho bạn ấy là vì cầu trơn trượt nên Bút Sơn lợt xuống ao trước rồi kéo tôi té xuống theo. Vì biết bơi nên tôi lồm bồm bơi vào bờ và tìm cách nắm đầu cầu nhưng vì sức nặng của bạn mình cộng thêm cây cầu quá trơn nên mấy lần tôi nắm được thì bị vượt tay ra. Cuối cùng tôi cũng nắm chắc được cầu rồi lóp ngóp bò lên trước, bạn tôi thì bò lên sau. Hai đứa chúng tôi về nhà của Bút Sơn để thay quần áo. Chúng tôi không hiểu mình vừa chết hụt mà cứ sợ là phải cất nghĩa làm sao với người lớn, với cô giáo của mình!

Cũng trên cái sân xi-măng này, chúng tôi vẽ những ô chữ nhật để nhảy “Cò cò”, nhảy dây. Đây được xem như những trò chơi khá “im lặng” của bọn trẻ ồn ào như chúng tôi. Nó không làm người lớn phải điên đầu vì những tiếng la hét so với trò chơi tạt lon.

Tạt lon rất vui và đơn giản vì mình chỉ cần có cái lon và chiếc dép. Cái vui của nó

Trò chơi tạt lon

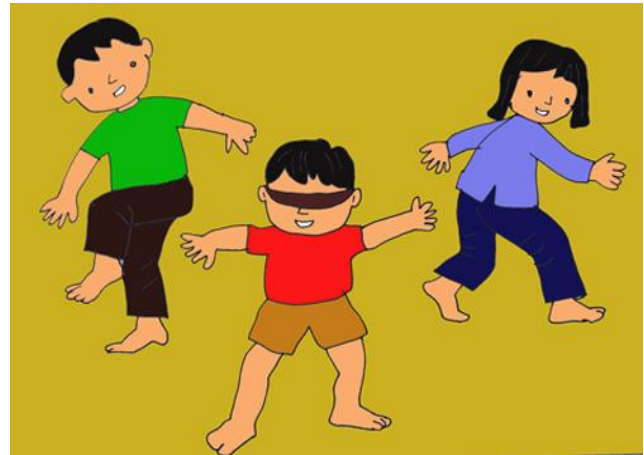
là lúc mình tạt trúng cái lon hay lúc người giữ lon tìm cách rượt bắt mình. Nếu bị bắt thì người tạt lon sẽ trở thành người giữ lon và cứ thế mà trò chơi cứ tiếp diễn nên lúc nào cũng có tiếng la, tiếng cười.

Hết tạt lon thì quay sang trò chơi “Cút bắt trốn”. Trò chơi này khá vui và hồi hộp vì những người đang trốn phải tìm nơi thật kín để ẩn mình và tuyệt đối phải im lặng. Vì thời gian cho phép người tham dự tìm nơi trốn không lâu nên việc tìm chỗ hiểm hóc cũng không phải là dễ. Tôi hay chạy đến bên hông nhà, nơi có nhiều lu chứa nước mưa để trốn. Nếu có lu nào trống thì tôi chui vào đó trốn luôn. Cái khó nhất là phải nhịn cười khi thấy người tìm mình đang vươn to đôi mắt éch hay cú vọ mà lục xét từng nơi. Nếu không nhịn nổi mà phá lên cười thì bị bắt ngay.

Bây giờ hãy nói về một trò vui khác. Đó là thú tắm mưa ngoài hàng ba phía trước nhà. Cái hàng ba này được lát bằng gạch bông và mỗi lần trời mưa lớn thì nước mưa hay tạt vào trong đó. Những lúc như vậy là chúng tôi hay chạy ra ngoài để tắm mưa hay vô hàng ba để trượt nước bằng cách úp bụng xuống nền gạch, xong co chân lại rồi đập mạnh thì mình sẽ có trớn phóng cái vù về phía trước. Trò này khá nguy hiểm vì nếu đập quá mạnh thì mình sẽ đụng đầu vào tường và bị lõm đầu như chơi. Có lần Đấu, anh của bé Ba và Tại, vì lầy trớn quá mạnh nên không “Thắng” kịp và đã đụng đầu vào tường làm máu chảy tùm lum, chúng tôi nhìn mà sợ khiếp vía nên phải gọi người lớn đến để đem Đấu về nhà.

Thoáng chốc mà đám chúng tôi đã gần hay hơn bảy mươi rồi, nhưng khi nghĩ đến thời niên thiếu thì vẫn thấy mình là đứa trẻ thơ trong bài hát “Tuổi Thơ” của Lê Thương mà bây giờ chắc cũng ít ai biết đến:

TUỔI THƠ. Tác giả: Lê Thương

*Trời xanh xanh mát
Hương thơm thơm ngát
Cùng nhau ta múa điệu ca
Cùng nhau ta hát đời ta
Nhụy hoa thanh khiết
Men hoa ngây ngất
Hát cho tâm hồn được khuây
Cũng như cánh đẹp được bay*

*Sớm bắt bướm hái hoa kêu la nô đùa
Chiều lại ra dạo chơi vườn hoa
Tối quyen luyến má ba vui ca bên đèn
Bây giờ đêm nằm ngủ mơ thấy tiên*

*Cười vui ca hát
Tươi thắm đôi môi ướm
Bàn tay năm ngón cùng xinh
Màu da trong trắng mượt tinh
Chìm trong đôi mắt bao ướm mơ trong vắt*

*Sương thay cho đời trẻ thơ
Mỗi trang là một bài thơ*

*Sớm bắt bướm hái hoa kêu la nô đùa
Chiều lại ra dạo chơi vườn hoa
Tối quuyền luyến má ba vui ca bên đèn
Bây giờ đêm nằm ngủ mơ thấy tiên*

*Trẻ con theo tánh ưa trái cây ưa bánh
Hàm răng hay sún vì chua
Mà ai cho bánh thì ưa
Dầm mưa dang nắng
Chơi cát dơ mẹ mắng
Sống vui trong bầu trời thơ
Sương thay cho đời trẻ thơ*

*Sớm bắt bướm hái hoa kêu la nô đùa
Chiều lại ra dạo chơi vườn hoa
Tối quuyền luyến má ba vui ca bên đèn
Bây giờ đêm nằm ngủ mơ thấy tiên*

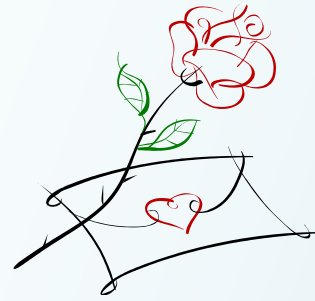
Dù thời gian không chừa một ai nhưng những kỷ niệm thời thơ ấu không bao giờ nhạt phai trong lòng tôi. Hy vọng tối nay tôi sẽ nằm ngủ mơ và thấy tiên như những đứa trẻ đáng yêu trong bài hát này vậy.

AH Tràm Nước

Những Bước Chân Ân Tình

*Những bước chân ân tình, trên đất Mỹ
Bao chiếc ôm nồng ấm, không thành lời
Ta gặp nhau, ở độ tuổi tám mươi!
Bao lưu luyến, từ đây vương vấn mãi.*

TonaMai 3.2018

LẠI MỘT MÙA MƯA

*Con mưa nhẹ tí tê khua cành lá
Trong gác nhỏ một mình đếm mưa rơi
Lá phủ đầy con đường nhỏ lẽ loi
Đường quanh quanh chúng mình từng
dạo bước*

*Mùa mưa đến mấy mùa qua mấy lượt
Cánh chim trời giờ anh ở hà phương?
Chỉ còn em với hoa dại bên đường
Đêm hôm nay sao đêm dài vô tận!*

*Mưa từng giọt mưa rơi ngoài song cửa
Chiếc lá vàng theo gió lùa qua song
Lệ thầm rơi nào ai biết nổi lòng!
Tiếng thở dài giữa thị thành hoa lệ.*

*Hàng cô thụ lại một mùa thay lá
Son phấn củ sâu lòng để má phai
Cánh chim trời còn trở lại nơi này?
Trong gác nhỏ đã mấy mùa em đợi!*

AH Mai Thanh Toàn

Tona Mai